

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. J. L.**, narozen dne
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Mgr. Markem Orságem
sídlem Národní třída 300/24, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. JMK 11585/2018, sp. zn. S-JMK 1574/2018/OD/Ša

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 5. 3. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. JMK 11585/2018, sp. zn. S-JMK 1574/2018/OD/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odbor dopravních a správních agend (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 12. 2017, č. j. 160338-15/2016/Či, sp. zn. MUHO 11429/2016/ODaP-P/Či (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).
2. Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným tím, že dne 19. 8. 2016, v 16.13 hod., u obce Hodonín, na silnici č. I/55, u společnosti AutoVase, jako řidič vozidla, reg. značky, překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec, kdy mu rychloměrem LTI 20/20 TruCAM, v. č. TC 003685, byla naměřena rychlost jízdy mimo obec 116 km/h, která byla po odečtu možné odchylky rychloměru ± 4 km/h upravena na 112 km/h. Při nejvyšší dovolené rychlosti jízdy mimo obec stanovené na 90 km/h tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 22 km/h. Svým jednáním tak porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) a spáchal z nedbalosti přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 750 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě nejprve namítal zánik odpovědnosti za předmětný přestupek, kterého se měl dopustit dne 19. 8. 2016. V původním rozhodnutí ze dne 12. 12. 2016, č. j. 160338-12/2016/Či, sp. zn. MUHO 11429/2016/ODaP-P/Či (dále též „původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), které vydal správní orgán prvního stupně, ani v následném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, o kterém bylo rozhodováno napadeným rozhodnutím, nebylo totiž uvedeno slovní spojení „vypraveno dne:“ s příslušným datem. Na doručence je pak pouze uvedeno: „výzva a připraveno k vyzvednutí 12. 12. 2017, převzal,“ přičemž opět chybí uvedeno „vypraveno dne:“. V tomto shledával žalobce rozpor s § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Postupem v pochybnostech ve prospěch žalobce je tak nutné považovat za první možné datum vydání původního rozhodnutí den 12. 12. 2016, a naopak u rozhodnutí správního orgánu prvního stupně den 15. 12. 2017. Tím mělo dle žalobceva názoru dojít k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku na déle než jeden rok, což mělo způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
4. Dále dle názoru žalobce žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, nesprávně aplikoval § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, tj. ustanovení pojednávající o krajní nouzi. Žalobce byl přesvědčen, že zranění paní M. B. a potřeba pomoci snížilo společenskou škodlivost jeho jednání. Ač tuto skutečnost na místě policistům provádějícím silniční kontrolu nesdělil, jelikož předpokládal z jejich strany průtahy a jiné neprofesionální chování, učinil vše tak, aby jeho spolujezdkyně, paní I. B., mohla z místa spáchání přestupku odjet a poskytnout tak zraněné pomoc. Nadto žalobce uvedl, že v době měření

byla na pozemní komunikaci téměř nulová hustota provozu, tudíž nelze hovořit o tom, že jeho jednáním byla ohrožena bezpečnost ostatních účastníků provozu.

5. Naposledy se žalobce vyjádřil k provedeným, resp. neprovedeným důkazům. Namítal nesprávný postup správních orgánů při provádění důkazů – fotografie a videozáznamu z použitého rychloměru. Vytýkal, že se správní orgán prvního stupně nezabýval návrhem žalobce na provedení výslechu paní M. B. ani Opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu číslo 0111-OOP-C05-09, č. j. 0313/005/09/Pos, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla. Z tohoto přitom mělo vyplývat, že použitý rychloměr neodpovídal stanoveným požadavkům, z čehož žalobce dovozoval, že tak bylo porušeno jeho právo na zajištění a provedení všech důkazů zákonným způsobem.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 25. 5. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 28. 5. 2018, navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Uvedl, že skutečně obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou označena daty jejich vydání. Toto administrativní je však možné napravit pomocí výpisů z elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně z informačního systému GORDIC, žalovaným označovanými jako výstupy ze spisového uzlu, ze kterých jasně data vydání vyplývají. Z těchto navržených důkazů je možné seznat, že k zániku odpovědnosti za řešení přestupek nedošlo.
7. K námitce nesprávné aplikace ustanovení zákona o přestupcích upravujícího krajní nouzi žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož tato v podstatě kopíruje námitku odvolací.
8. Na závěr nepovažoval nesprávnou formulaci provedení důkazu za něco, co způsobuje jejich nezákonnost. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá zjištění skutkového stavu bezdůvodných pochybností, a tedy dalšího dokazování nebylo třeba. Vznesení návrhu na provedení výslechu paní M. B. ze strany žalobce označil žalovaný za značně neurčité, jelikož žalobce ani neuvedl, jaká skutečnost by tímto měla být prokázána. Doplnil, že pokud snad měl žalobce v úmyslu prokazovat skutečnost, že paní M. B. volala své dceři, paní I. B., o pomoc, správní orgány tuto skutečnost při hodnocení krajní nouze zohlednily a nebylo tak nutné ji dále prokazovat.

IV. Replika

9. Dne 27. 6. 2018 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného. V této uvedl, že z výpisů z elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně není zřejmé, kterých konkrétních zásilek (a tedy i písemností) se tyto týkají. Opět zde není vyznačeno „vypraveno dne:“. To dle názoru žalobce není možné nahrazovat či doplňovat nekonkrétními výstupy z informačního systému, a to teprve v řízení před soudem o přezkumu napadeného rozhodnutí. Tuto svou argumentaci podpořil odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007-84, publ. pod. č. NSS 1879/2009 Sb. a rozsudek stejného soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134.

V. Ústní jednání

10. Ve věci proběhlo dne 15. 4. 2019 jednání před Krajským soudem v Brně, za účasti žalobce, jeho právního zástupce a žalovaného. V rámci tohoto soud přistoupil k provedení listinných důkazů, a to výpisů z elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně (informační systém GORDIC), nacházejících se na č. l. 24 a 25 soudního spisu a uživatelského manuálu k rychloměru TruCAM, který byl v projednávané věci použit, a jeho dodatku č. 1 (č. l. 45 – 66 soudního spisu). Účastníci řízení během jednání setrvali na svých stanoviscích a návrzích obsažených v jejich písemných podáních.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, a to pro provedení důkazů.
12. Ze spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně byl dne 23. 8. 2016 Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Hodonín, Dopravní inspektorát (dále též „policejní orgán“) postoupen spisový materiál obsahující oznámení přestupku ze dne 19. 8. 2016, č. j. KRPB-195055-2/PŘ-2016-060606 a další přílohy (úřední záznam, záznam o přestupku a ověřovací list použitého rychloměru). V oznámení přestupku bylo uvedeno, že při jízdě mimo obec žalobce jako řidič vozidla značky, reg. značky, překročil povolenou rychlost R90/116/112, což bylo změřeno policejním radarem. Žalobce s vyřešením přestupku na místě nesouhlasil a žádal projednání ve správním řízení, přičemž byl poučen o dalším postupu. Na místě spolujezdce seděla žena, která s vozidlem v průběhu silniční kontroly z místa odjela. Z toho důvodu nebyla ztotožněna.
13. Dne 12. 9. 2016 vydal správní orgán prvního stupně příkaz, č. j. 160338-1/2016/Či, sp. zn. MUHO 11429/2016/ODaP-P/Či, ve kterém uznal žalobce vinným tím, že dne 19. 8. 2016, u obce, na silnici č. I/55, jako řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec a dále tím, že využil výcvikové vozidlo pro vlastní potřeby, aniž by sejmul nebo zakryl neprůhledným krytem označení výcvikového vozidla. Svým jednáním tak porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a § 12 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 247/2000 Sb.“), a spáchal tak z nedbalosti přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o přestupcích.
14. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 20. 9. 2016 odpor, na jehož základě správní orgán prvního stupně zaslal žalobci oznámení o pokračování v řízení a předvolání k ústnímu jednání, které proběhlo dne 19. 10. 2016, přičemž součástí správního spisu (č. l. 26 – 27) je protokol o jednání. Na tomto žalobce potvrdil, že předmětné vozidlo v daný den řídil a také že překročil dovolenou rychlost, přičemž pro toto měl mít důvody hodné zvláštního zřetele. V daném okamžiku vedle něj měla sedět paní I. B., přítelkyně žalobce, již krátce před předmětnou událostí měla volat její matka, paní M. B., s tím, že upadla v kuchyni, nemůže se zvednout a trpí značnou bolestí dříve poraněné kyčle a prosila o pomoc.

V souvislosti s tímto navrhl výslech paní M. B. a uvedl, že uvedené může potvrdit jeho přítelkyně, paní I. B. Na závěr doplnil, že si není vědom zavinění přestupku, nebyl sto odhadnout rychlost své jízdy, ale dle jeho názoru nikoho neohrozil a společenská nebezpečnost dle jeho mínění měla být nulová.

15. Vzhledem k návrhům na doplnění dokazování proběhlo před správním orgánem prvního stupně další ústní jednání, a to dne 23. 11. 2016. Na tomto žalovaný doplnil, že vzhledem k Opatření obecné povahy Českého metrologického institutu číslo 0111-OOP-C05-09, č. j. 0313/005/09/Pos (dále též „opatření obecné povahy ČMI“), nepovažuje výsledek měření, který byl podkladem pro zahájení správního řízení, za průkazný, neboť zaměření vozidla neodpovídalo návodu k obsluze a údržbě zařízení (viz čl. 1. 45 správního spisu).
16. Svědek nstržm. Bc. P. V., policista provádějící dne 19. 8. 2016 silniční kontrolu, správnímu orgánu prvního stupně na ústním jednání konaném dne 23. 11. 2016 sdělil, že žalobce žádné důvody, proč překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, neuvedl (viz čl. 1. 47 správního spisu). Svědek pprap. M. S., policista provádějící dne 19. 8. 2016 silniční kontrolu, téhož dne vypověděl, že vozidlo žalobce bylo přesně změřeno, jiné vozidlo tam ani nejelo. Co se týče provozu, dle názoru svědka nebyl v době měření hustý, vozidlo žalobce mělo jet osamoceno. Záměrný kříž měl pak mířit na přední část vozidla (viz čl. 1. 49 správního spisu). Svědkyně paní I. B., přítelkyně žalobce, na stejném ústním jednání uvedla, že dne 19. 8. 2016 měli spolu s žalobcem jet vozidlem z v do autoservisu Tóth. Mezitím měla svědkyni zavolat její matka, paní M. B., že upadla, aby za ní dojeli. Následně je měli zastavit policisté, žalobce z vozidla vystoupil a svědkyně měla z místa kontroly odjet. Svědkyně poté sdělila, že ten den u lékaře s matkou nebyly, jelikož když svědkyně dojela na místo, zjistila, že to nebylo potřeba (čl. 1. 50 správního spisu).
17. Dne 30. 11. 2017 správní orgán prvního stupně vydal své původní rozhodnutí, kterým stanovil, že žalobce spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a přestupek dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, za což mu uložil pokutu ve výši 3 000 Kč, stejně tak jako povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto podal žalobce dne 28. 12. 2016 odvolání. Dne 15. 11. 2017 žalovaný původní rozhodnutí správního orgánu zrušil, a věc správnímu orgánu prvního stupně vrátil k novému projednání, a to zejména z důvodu, že protiprávní jednání spočívající v porušení § 12 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb. již nebylo trestné. Účinná právní úprava tak byla pro žalobce příznivější, protože se v takových případech měla zahájená řízení zastavit.
18. Dne 11. 12. 2017 tak bylo vydáno správní rozhodnutí prvního stupně, kdy byl žalobce shledán vinným již jen z porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tedy spácháním přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za toto mu byla uložena pokuta ve výši 1 750 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Ve zbytku bylo řízení vedené proti žalobci zastaveno.
19. Proti tomuto podal dne 22. 12. 2017 žalobce odvolání, ve kterém rozporoval především průběh silniční kontroly, způsob měření rychlosti a hodnocení situace jakožto nesplňující podmínky krajní nouze. O tomto žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Zánik odpovědnosti za přestupek

20. Žalobce předně namítal zánik odpovědnosti za přestupek, který je mu kladen za vinu, a to pro absenci slovního spojení „vypraveno dne“ na původním i následném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dovedl, že v takovém případě postupem v pochybnostech ve prospěch žalobce je nutné považovat za první možné datum vydání původního rozhodnutí den 12. 12. 2016, a naopak u následného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně den 15. 12. 2017, což mělo za následek překročení jednoleté lhůty pro projednání přestupku, a tedy prekluzi jeho odpovědnosti.
21. Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.
22. Ustanovení § 20 odst. 2 zákona o přestupcích stanovuje, že se běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 stejného ustanovení přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.
23. Podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 stejného ustanovení začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.
24. Dle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.
25. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného rozhodnutí k doručení podle § 19 stejného zákona, popřípadě jiný úkon k doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, konstatoval, že vyhotovení správního rozhodnutí popř. poštovní zásilka musí obsahovat údaj „vypraveno dne:“. Absence této náležitosti tedy skutečně zakládá nezákonnost rozhodnutí. Ne každá nezákonnost rozhodnutí však nutně musí vést k jeho zrušení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82). Absence údaje o vypravení rozhodnutí pak hraje roli v takových případech, byla-li by jeho předmětem otázka dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaným.
27. Krajský soud přitom dává žalobci za pravdu v tom, že na obou rozhodnutích správního orgánu prvního stupně absentují slovní spojení „Vypraveno dne:“, což způsobuje jejich nezákonnost. Jak již bylo uvedeno výše, ne každá nezákonnost rozhodnutí však nutně vede k jeho zrušení. Skutečnost, že na rozhodnutích správního orgánu prvního stupně chybí označení data vydání rozhodnutí, dle názoru krajského soudu představuje pouhou administrativní chybu správního orgánu prvního stupně, kterou lze v souladu s vyjádřením žalovaného napravit podklady ze spisového uzlu (výpisů z elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně – informační systém GORDIC), ze kterého tato jasně vyplývají. Je sice pravdou, že v informačním systému nebyly zásilky doručované žalobci označeny např. číslem jednacím, nicméně na základě ostatních identifikátorů uvedených v předmětných výpisech (referent, adresát, data odeslání korespondující s daty uvedenými na příslušných rozhodnutích a data doručení korespondující se správním spisem) nevznikají soudu žádné pochybnosti o totožnosti zásilek. Žalobce přitom ani netvrdil, že

mu byla správním orgánem prvního stupně týž den doručována zásilka odlišná od původního, resp. následného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani toto žádným způsobem nedokazoval. Soud tak nenabyl žádného přesvědčení o tom, že by mohlo dojít k záměně zásilek předmětných rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s jinými doručovanými písemnostmi.

28. Z důkazů provedených na ústním jednání konaném dne 15. 4. 2019 tak soud seznal, že původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 13. 12. 2016 (viz č. l. 24 soudního spisu), zatímco následné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 11. 12. 2017 (viz č. l. 25 soudního spisu). V důsledku toho pak zdejšímu soudu nevznikají žádné pochybnosti o tom, kdy byla předmětná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydána, což je účelem § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, tj. vyznačení slovního spojení „Vypraveno dne:“. Vzhledem k tomu krajský soud dospěl k závěru, že i přes předmětnou nezákonnost rozhodnutí správních orgánů prvního stupně není možné mít pochyb o tom, zda byla dodržena jednoletá lhůta pro projednání přestupku, a tudíž žalobní námitky prekluze odpovědnosti žalobce nepřisvědčil.
29. Pro důslednost zdejší soud doplňuje, že judikaturu, na kterou žalobce odkazoval ve své replice, vyhodnotil jako nepřiléhavou. Ve věci sp. zn. 4 As 55/2007 se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval pouze stanovením okamžiku vydání rozhodnutí, nikoliv jeho označení „vypraveno dne:“, přičemž soud v nyní projednávané věci nijak nezpochybňuje důležitost okamžiku vydání rozhodnutí pro posouzení opožděnosti či existence překážky *rei iudicatae*. Obdobně tomu pak bylo i ve věci sp. zn. 7 As 11/2010.

Vyhodnocení krajní nouze a materiální stránka přestupku

30. Soud se následně zabýval tvrzením žalobce, že se přestupek stal z důvodu jednání v krajní nouzi, kdy i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou. Pro trestnost přestupků platí obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, ve kterém soud mimo jiné konstatoval, že „[t]restnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů“ a že „[...] pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu.“ Názor, že odpovědnost za správní delikty a delikty trestní je vystavěna na stejných principech, byl potvrzen i rozšířeným senátem v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Krajní nouzí se odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmům chráněným trestním zákonem, které nelze za daných okolností odvrátit jinak. Nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu (přírodní katastrofa, jednání člověka); nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 6 Tdo 66/2007). Ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích mimo zákonného předpokladu odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem stanoví pro aplikaci institutu krajní nouze i další podmínky, a to subsidiaritu (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak) a proporcionalitu (způsobený následek nesmí být stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil). Výše uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat.

31. V projednávaném případě žalobce tvrdil, že matka spolujezdkyně žalobce, paní M. B., při jízdě spolujezdkyni zavolala s tím, že upadla a potřebuje pomoc. Toto však policistům provádějícím silniční kontrolu nesdělil, což je možné seznat i z jejich výpovědí před správním orgánem prvního stupně (viz č. l. 47 a 49 správního spisu). Z výpovědi svědkyně, spolujezdkyně I. B., vyplynulo, že ji její matka v dané době skutečně volala, avšak po dojezdu do bydliště matky zjistila, že nebylo potřeba vzít matku k lékaři (viz č. l. 50 správního spisu). Zdejší soud pak přisvědčil názoru žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, že se v daném případě nejednalo o krajní nouzi, a to pro nedostatek podmínky subsidiarity. Hrozící nebezpečí mohlo být odvráceno například přivoláním zdravotnické záchranné služby, a to bez ohledu na možné poškození dveří namítané žalobcem. Soud má totiž za to, že v situaci, kdy je ohroženo něčí zdraví, případně život tak, jak tvrdil žalobce, není možné přihlížet k tomu, že při zásahu dojde k majetkové škodě. Správní orgán se pak nemohl zabývat druhem ani rozsahem zranění matky spolujezdkyně žalobce, když k tomu žalobce žádné informace neuvedl.
32. K namítané nízké hustotě provozu, která měla redukovat společenskou škodlivost spáchaného přestupku, krajský soud uvádí, že na fotografiích na záznamu o přestupku ze dne 19. 8. 2016 (č. l. 2 a 3 správní spisu) se před i za vozidlem žalobce nacházejí další vozidla. Ač se tak v době spáchání přestupku mohlo jednat o sníženou hustotu provozu, rozhodně není možné usuzovat na „téměř nulovou hustotu provozu na komunikaci“, která by nějakým způsobem upravovala materiální stránku posuzovaného přestupku. Krajský soud tak rovněž ani tuto námitku neshledal opodstatněnou.

K provedeným důkazům

33. K námitce provedení, resp. neprovedení žalobcem navržených důkazů krajský soud sděluje, že i tuto vyhodnotil jako nedůvodnou, a to na základě následujícího.
34. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 stejného zákona.
35. Dle § 50 odst. 1 správního řádu, podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
36. Podle odst. 2 téhož ustanovení, podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
37. Podle odst. 3 stejného ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
38. Podle odst. 4 totožného ustanovení, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

39. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
40. Podle § 68 odst. 3 téhož zákona se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
41. Krajský soud na základě výše uvedených ustanovení právních předpisů předesílá, že správní orgán není návrhy účastníků na provedení důkazů vázán. Ve správním řízení se totiž uplatňuje především zásada vyhledávací a zásada materiální pravdy, kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje v potřebném rozsahu zásadně správní orgán (§ 3, § 50 odst. 2 věta první a § 50 odst. 3 správního řádu). S důkazy navrženými účastníky řízení je správní orgán povinen se vypořádat v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tj. tyto důkazy provést, anebo zdůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009-114, bylo ostatně konstatováno, že otázce odmítnutí návrhu na provedení konkrétních důkazů ve správním (jakož i soudním) řízení se soud mnohokrát vyjadřoval, vycházejí rovněž ze zcela konzistentní judikatury Ústavního soudu. Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a tedy ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, publ. pod č. 10/3 Sb. ÚS n., obdobně např. nález sp. zn. I. ÚS 549/2000, publ. pod č. 63/22 Sb. ÚS n., nebo nález sp. zn. II. ÚS 663/2000, publ. pod č. 57/22 Sb. ÚS n.).
42. V posuzované věci se správní orgány obou stupňů s veškerými návrhy stěžovatele na provedení důkazů řádně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádaly, až na důkaz svědeckou výpovědí paní Marie Barvové, matky spolujezdkyně žalobce, který žalobce navrhl dne 19. 10. 2016 na ústním jednání před správním orgánem prvního stupně (viz č. 1. 26 správního spisu). Na tomto místě rozhodně nelze přisvědčit žalovanému, že návrh na provedení výslechu byl značně neurčitý. Stejně tak je pro provedení důkazu bezpředmětné, zda žalobce uvedl, jakou skutečnost chce navrhovaným důkazem prokazovat, či nikoliv, vždy se musí s ohledem na výše uvedenou judikaturu soudů správní orgány alespoň vypořádat s tím, proč nepřistoupily k provádění tohoto důkazu. Tímto postupem tak správní orgány zatížily předmětná řízení o přestupku vadou, která však dle názoru zdejšího soudu neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
43. Krajský soud totiž v souladu s názorem žalovaného má za to, že by výslech paní Marie Barvové nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by snad měly dopad na způsob rozhodování o vině žalobce vzhledem k posouzení toho, zda žalobce jednal v krajní nouzi, či nikoliv. Tudíž i přes neprovedení tohoto důkazu správní orgány dostatečným způsobem zjistily skutečný stav věci a vyvodily z něj správné závěry.

44. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně označil provedení důkazu videozáznamem a fotografiemi za „předložení“ namísto „přečtení či sdělení obsahu“, považuje krajský soud za pouhou písařskou chybu, která zajisté neměla vliv na zákonnost takto provedených důkazů.
45. Námitku nastavení použitého radaru a jeho souladu s opatřením obecné povahy ČMI, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla krajský soud vyhodnotil jako bezpředmětnou.
46. Všechny odkazy na ustanovení předmětného opatření obecné povahy ČMI (bod 3.1.3., 3.7.4, 3.4.3) dopadají na způsob měření a na to, jak se má pořízený záznam projevit bezprostředně po zaměření na obrazovce rychloměru, případně při samotném měření. Avšak poté program TruCAM Image Viewer a následně také program Archiv 5.1RAMET, jak bylo zjištěno z uživatelského manuálu provedeného jako důkaz na ústním jednání před soudem, resp. jeho dodatku č. 1 (str. 12), zpracovává naměřené výsledky – soubory formátu *.jmf.: „*Soubor je dešifrován a obsah tohoto souboru se zobrazuje ve formuláři pro prohlížení a vytváří se tisková sestava z naměřených hodnot. Naměřené hodnoty jsou po dešifrování načteny a vloženy do formulářů pro zobrazení i tisk bez možnosti ovlivnění zpracovatelem. Zpracovatel protokolu musí doplnit do formuláře pro tisk údaje o řidiči, o vozidle, číslo j., poznámka atd. [...] Program ARCHIV je určen výhradně pro archivaci, zobrazení naměřených hodnot a tiskový výstup a nemá tedy naprosto žádný vliv na metrologické charakteristiky systému TruCAM.*“ Způsob, jak je následně zpracován záznam o přestupku, pak lze seznat ze str. 16 uživatelského manuálu.
47. Jak vyplývá ze záznamu o přestupku ze dne 19. 8. 2016 (č. 1. 3 správního spisu), tento plně odpovídá uživatelskému manuálu a žádným způsobem se neliší od jiných záznamů o přestupku pořízených rychloměrem TruCam, se kterými se krajský soud při své činnosti v minulosti setkal. Ostatně správnost nastavení použitého rychloměru, a tudíž i správnost pořízeného záznamu o přestupku, vyplývá i z ověřovacího listu daného rychloměru, který je rubrikován na č. 1. 1 správního spisu.
48. Pokud tak chtěl žalobce rozporovat soulad měření s předloženým opatřením obecné povahy, měl tomu tak učinit bezprostředně po měření jeho vozidla, aby zjistil, zda jsou na obrazovce použitého rychloměru skutečně zobrazeny jím předkládané údaje. Zpětně toto zjistit nelze, k čemuž však soud doplňuje, že na záznamu o přestupku jsou všechny žalobcem namítané absentované údaje zobrazeny (označení typu rychloměru, nejvyšší povolená rychlost, měřící vzdálenost, i zaměřovací kříž), tudíž soudu o správnosti měření nevznikly žádné pochybnosti.

VII. Shrnutí a náklady řízení

49. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
50. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů

řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nepožadoval. Soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 15. dubna 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.